

urzica

ANUL XV • Nr. 7 • 15 APRILIE 1963 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

Uneori vânzătorii nu sînt calificați pentru sectorul în care sînt trimiși.

— Vi se pare tare mușchiulețul? Fiți calm, cu vremea cedează, se mai lasă!!!

1963
M. S.

EUGEN FRUNZĂ

ÎNCA NIȘTE ULTRA- SCURTE

Răspuns unui fățarnic.

Cu două fețe te-velești,
Dar să nu-ți faci iluzii mari:
Cînd vrei să pari precum nu ești
Eu știu că ești precum nu pari!

Cineva s-a plîns că nu-l
sufăr pentru că are un neg
pe nas.

Negul de pe nas nu-mi place?
Nu te teme, fii pe pace!
De mi-e greață, mă-nfelegi,
E că ai... pe suflet negi.

Unui inginer veșnic re-

ferent în ședințe.

Cu referate pururi plină
Îți porți servieta prin uzină.
Și cum referi din sală-n sală
Uși drumul... către hală.

Dialog cu o vitrină în

care sint expuse aspira-

toare acoperite cu praf.

Eu: — Cînd trec prin fața ta mă miră
De unde-atîta praf bogat...
Ea: — Mașinile, ce-i drept, aspiră—
Dar nu e șeful... inspirat.

Sînt unii carieriști care

se maschează combătînd

veșnic opiniile altora.

Ca s-ajungi mai sus pe scară
Zici doar „nu“, cu glas masiv:
Orice „nu“ poate să pară,
Deci „dă“... mai combativ.

Unui critic nestatornic.

„Genial“ scriai că sint...
Azi mă faci în har sărac...
Și mă tem și mă-nspăimînt
C-aș putea... din nou să-ți plac.

Propunerea leneșului în

vederea unei mai juste

repartiții a sarcinilor.

„Ca să nu mai fie rău
Schimb la schimb ar face bine:
Cînd lucrezi tu pentru mine
Eu să dorm în locul tău“.

Responsabilul unei co-

operative de croitorie își

ia angajamente pe care nu

le respectă.

„Voi lua măsuri!“ — tot zici:
Gură mare, șapte mici.
Tare-aș vrea și o măsură
După... gură!

Lingușitorul, căruia

nu-i plac glumele cole-

gilor.

Cînd îți spune-o glumă șeful
Risul tău cit zece sună...
D-aia, vezi, îți piere cheful
Să ascuți și-o glumă... bună!

Unui calomniator.

Scuipi mereu, vrei să mă-ntuneci,
Scuipi ca orice nătărău!...
Ce-am să rid cînd ai să luneci
...In scuipatul tău!

Unui autor dramatic.

Piesa ta de loc originală
A plictisit întreaga sală,
Doar tu aplaudai din stal:
În sfîrșit... original.

Două vecine care se adoră.

Țmoc și țmoc, și încă-un pic...
Cum se-adoră, cum se pupă!
Că se pupă nu-i nimic.
Dar de ce se-njură... după?

Către un compozitor

de muzică simfonică, in-

tolerant față de genul

muzicii ușoare.

La simfonia ta, aseară,
Mă tot rugam în sinea mea:
Decît digestie prea grea
Dă-mi, doamne, muzică ușoară!

Unui curios foarte

grăbit.

Cum vezi o mașină străină
Caști gura în drum cite-un ceas...
Și tot e „Getax-ul“ de vină
Că-l pierzi de sub nas...

FIUL COMPOZITORULUI

Desen de FRED GHENEDESCU

— Tăticule, am lăsat aici o poezioară pe care am făcut-o
în joacă.

— Prea tîrziu: am pus-o pe muzică!

Pălărie

— Ascultă, dragul meu, astăzi o să-ți dau o lecție despre felul
în care se pot pierde niște bani.

— Mulțumesc! Am primit o lecție din asta alaltăieri, cînd în loc
de 2 am pus X și în loc de X am pus 1. Dar nu mă las! Tot o nimeresc
eu odată!

— Nu-i vorba de asta! Uite, de pildă, tu îți cumperi o pălărie!

— Nu port pălărie!

— Dar să spunem că-ți cumperi. Îmi trebuie mie pentru exem-

plificare!

— Nu poți să încerci cu un frigider?

— De ce?

— Îmi trebuie mie, la vară!

— Nu, dragă, să rămînem la pălărie! Deci îți cumperi, dai o sută

și cînd ajungi acasă îți dai seama că de fapt nu porți pălărie! Ce faci?

— Mă duc la doctor!

— De ce?

— Să-mi spună el cum se explică faptul că intii imi cumpăr pălărie

și pe urmă imi dau seama că nu port!

— Dragul meu, să spunem că ai avut nevoie pentru o ocazie!

Pe urmă, pălăria nu-ți mai folosește. Ce faci cu ea? O lași în dulap

sau încerci să-ți recuperezi banii?

— Banii, tovarășe, că nu-s copil să țin o sută în dulap!

— Dar cu 80 o dai?

— Măi, ia uită-te în ochii mei: tu ai cotrobăit la mine în dulap;

pesemne am eu vreo pălărie pe-acolo și acuma vrei s-o scoți mai ieftin...

— Fii serios! Te întreb dacă te-ai mulțumi mai bine cu 80 de lei

pe care poți să-i folosești decît cu o sută care stă.

— Dă 85 și ia-o!

— Stai, stai că acum intru în problemă. Tu ai auzit de Gama!

— Da! Literă în alfabetul grec, gama muzicală și Vasco de Gama!

— Nu! Aici e vorba de niște lanțuri denumite Gama 13—19 mm,

pe care, în 1954, urma să le producă uzina „Laminorul“ din Brăila!

— M-ai luat de la pălărie ca să ajung la Brăila!

— Da! Deci în această uzină urma să se înființeze o secție pentru

aceste lanțuri și tot în 1954 uzina a fost dotată cu niște mașini speciale

care să le fabrică! În istorioara mea, aceste mașini sint pălăria din

dulapul tău!

— Auzi! Nu prea pricep! Nu vrei s-o iei de la cap?

— De ce? O iau de la pălărie! Deci s-au adus mașinile! Dar ulterior,

ministerul a hotărît ca aceste lanțuri Gama 13 să se producă la Între-

prinderea de sîrmă, cuie și lanțuri din Galați! I.S.C.L! Deci, ce-a

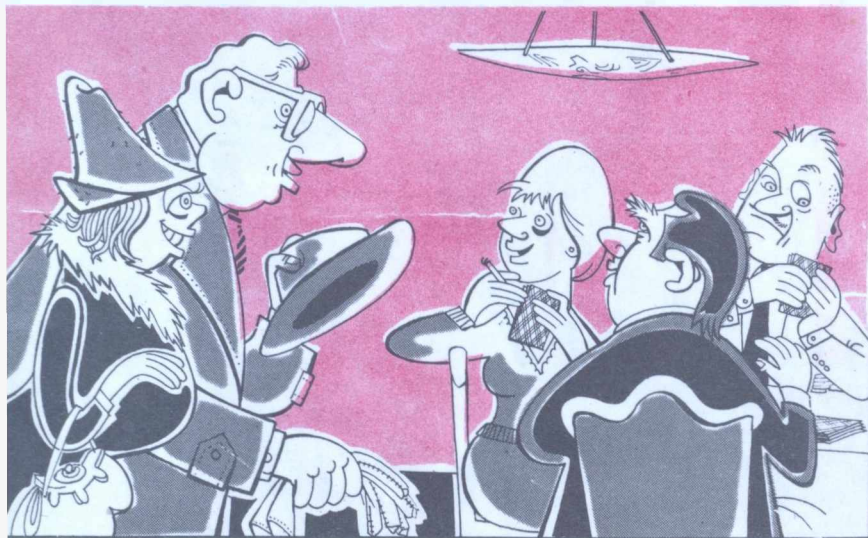
făcut „Laminorul“?

— Și-a scos pălăria... din fabrică și a trimis-o la I.S.C.L Galați!

— Bravo! Deci mașinile au venit la Galați în 1955!

— Și s-a înființat secția...

NIVEL... CULTURAL

— Noi ne retragem, știți, deseară joacă „Tache, lanche și Cadîr“.

— Tot ... poker?

Desen de AL. CLENCIU

REPLICI

Înțeleg pe zgircitul bătrîn: el n-are alte satisfacții. Dar avariția omului tînăr mi se pare odioasă.

Am remarcat că domnii care își cedează locul în tramvai se uită împrejur cu aerul că li se cuvine o decorație.

Înțeleg să fiu modest, dar cu o condiție: să se știe.

Adevărul e unul singur, indivizibil. Minciuna nu poate trăi singură: îi mai trebuie o sută altele, s-o consolideze.

Asemeni omului elegant, limba literară nu trebuie să atragă atenția.

A călătorit mult, dar nu este „un om umblat“.

Animalele au sarcini bine definite pe care le îndeplinesc cu lealitate și modestie: vaca nu vrea să alerge la curse iar calul n-are pretenția să facă ouă. De aceea, în lumea subumană, e liniște și armonie.

Nu iac nimănui cinstea să-l mint: minciuna te pune în stare de inferioritate.

A scris mult, dar nu se cunoaște.

Tot tîmîindu-l, ia seama să nu-i spargi capul cu cădelnița.

Am mîngîierea că toate greșelile le-am făcut după capul meu, nu după al altora.

Am o slăbiciune: vorbesc. Posedă o mare forță: tace!

„A sfîrșit trist“. Cunoașteți sfîrșit vesel?

A da o soluție implică un efort, o eventuală greșeală. De ce să riști, cînd e atît de comod să amii la infinit?

A murit! Mă mir, fiindcă n-avea de unde să moară. A muri înseamnă a înceta să mai existe. Domnul acesta a existat vreodată?

din dulap

— Nu! Din motive temeinice s-a renunțat la fabricarea acestui produs!

— Și pălăria mea?

— Adică mașinile?

— Da!

— Au fost date în conservare la I.S.C.L. Galați.

— Adică în dulap!

— Exact! Mă rog, se mai obișnuiește, dar ținînd seama că mașinile astea au costat bani nu glumă, nu crezi că e păcat să conservi mașinile din 1954 și pînă azi?

— Probabil că le-au conservat bine și nu se strică! Le-or fi pus în oțet!

— Nu se strică! Dar din atîția bani puși la conservat atîția ani, cine cîștigă?

— Cine știe!

— Cum?

— Cine știe, cîștigă!

— Ce să știe?

— Să știe că mașinile trebuie redată într-o formă oarecare în circuitul economic! Ori se fabrică Gama 13, ori, dacă nu se mai fabrică Gama; să le caseze, să le transforme, mă rog, să le facă bani!

— Extraordinar ce bine ai înțeles!

— Dragul meu, eu ți-am spus că nu port pălărie, nu că nu port cap!... Era și greu de înțeles că e păcat să ții în hală, timp de opt ani, o sumă mare de bani! Știi, vorba ceea: în loc de „depuneți bani la CEC“, depuneți bani în hală! Păi se poate?

— Dragul meu, îmi pare bine că ai priceput! Și iartă-mă dacă te-am jignit.

— Nu m-ai jignit, dar mi-ai deschis pofta!

— Ce poftă?

— Mă duc să-mi iau pălărie!

SADI RUDEANU

— Dar de ce nu chemi mecanicul să ți-o revizuiască?
— Mă jenez, abia a terminat...

Desen de V. CRIVĂȚ

O VIAȚĂ DE SOMNOLENȚĂ

— Vezi să nu-ntrîzii, dragul mamei! Școală!
— Mai lasă-mă să dorm măcar un pic,
În pat e mai plăcut decît la școală,
Afară-i ger și vînt și eu sînt mic.

Și dragul mamei, somnoros mereu,
Se-mpotrivea scîncînd la deșteptare,
Sculindu-se din ce în ce mai greu,
Deși crescuse-acum destul de mare.

Deșteptătorul sună argintiu
Epuizîndu-și în zadar puterea:
— Hai, mișcă-te, că iar ajungi tîrziu!
— Sînt tînăr, mi se trece cu vederea.

Și află că mă plictisești enorm,
Doar am plecat la trei și jumătate
De la chermesă. Trebuie să dorm
Neapărat opt ore încheiate.

— Pardon, scuzați, răspunse grabnic ceasul
Cu vocea lui de ironie plină:
Și cînd doriți să-mi auziți iar glasul?
— La ora cînd deschide la cantină.

Acum e om în vîrstă, viața-ntrăeagă
A somnolat ca un dulău în fin.
— Conducerea nu vrea să mă-nfelegă
Că uneori întîrziu, că-s bătrîn.

Or, toți bătrînii, după cum se știe,
Sînt astăzi menajați în R.P.R.
N-aș tolera pe tineri să-ntrîzie
Eu cînd eram ca dîșii... E-he-he!

Epitaf

El la birou și azi a-ntrîziat
De data asta însă, motivat.

MIRCEA PAVELESCU

— Tu știi ceva despre popoarele care au năvălit în Anglia?
— Vikingii, în frunte cu Kirk Douglas.

Desen de D. NEGREA

Nervosul

(cuplet)

Ce atita teorie,
Ce atita vorbărie;
Parcă nu știi eu anume
Cum să mă comport în lume?
Am din berechet știință
Despre buna cuviință
În raport cu orișicare,
Fie mic sau fie mare.
Iară citeodată dacă
Dau pe unii în târbacă,
Pritocindu-i în concret
Și cu ou și cu oșet,
În final îi rog frumos:
„Mă scuzați, sint cam nervos!”

Luasem într-o dimineață
Coșcoșea curcan din piață
Și acasă vream să-l duc;
Lume-n stație, buluc.
După-un sfert de ceas, mai bine,
Iată că tramvaiul vine
Și-a intrat în stație
Plin... de-aglomerație.
Cînd văzui eu cum stă treaba
Că l-am așteptat degeaba
Și că-l ia doar cine poate,
Am făcut apel la coate,
La o-ntrăgă Niagara
De cuvinte de ocară
Și așa am izbutit
În tramvai de m-am suit.
Cei ce n-au putut urca
Prinseră a blestema
Că-n picioare i-am călcat
Însă eu, civilizată,
Le-am răspuns politicos:
„Mă scuzați, sint cam nervos!”

Cînd vreunul mă pisează
Cum că lucrul meu stagnează,
Că mă țin de alte cele,
Nu de treburile mele,
Eu, morală nu înghit:
Într-o clipă mă irit,
Dau din mine, ca vulcanul,
Tot veninul, tot catranul
Și îi adresez cuvinte;
Amintind de cele „sfinite”:
Mucenicii din cazanii,
Cruci, vascrisuri și grijanii...
Mi ți-l fac că în finală
Nici-o Dunăre nu-l spală.
Totuși, cînd am terminat,
După ce m-am descărcat
Și socot că n-ar fi bine
Să stea supărat pe mine,
Îi mai spun cu glas micros:
„Mă scuzați, sint cam nervos!”

Încă din copilărie
Mie-mi plac la nebunie
Toate sporturile, deci
Sint prezent la orice meci;
Chiar de plouă, chiar de tună,
Cînd e meci sint în tribună,
Că acolo mă sint eu,
Cum să spun: la largul meu.
Și echipa preferată
O ajut, strigînd, să bată:
„Haide, Ene! Haide, Mitru!
Trage!... Șut!... Huideo, arbitru!
Stop, Nunweiler! Henț-careu!...
Dacă cei din jurul meu
Țin cu ceilalți, nu admit
Și... m-am și dezlănțuit:
Întră-n funcțiune iar
Vechiul meu vocabular,
Plus expresii în raport
Și cu respectivul sport,
Ba-i și-ating la o adică...
Dacă vreunul se ridică
Să îmi ceară socoteală
Și miroase a mardeală,
Respectiv cînd văd că-i groasă,
Eu îmi fac vocea mieroasă
Și le spun cuviincios:
„Mă scuzați, sint cam nervos!”

P.S.

Insul ăsta, fiorosul,
Care face pe nervosul,
Prezentînd drept pandalie
Veșnica-i grosolanție,
Sigur că se va calma
Dacă va citi cumva
Toate cele ce s-au spus
În bucata de mai sus,
Caré va avea, susțin,
Un efect de carboxin.

Desen de I. DAVIDESCU

Unele S.M.T.-uri nu repară semănătorile cu grijă, astfel că boabele
curg neuniform, însămintarea făcîndu-se în proaste condiții.

— Strașnic. La mine curge. Dar la tine?
— Pică.

FLORIN IORDĂCHESCU

ACAD. ALEXANDRU GRAUR

— Ziua bună, tovarășe profesor!
 — Vii de departe?
 — Nu, din calea Victoriei, de la „Urzica”.
 — Atunci de ce nu spui ca toată lumea „bună ziua”?
 — Ca să aud ce ziceți.
 — Aha! Vrei un interviu?
 Tovarășul academician zâmbește. Încurajat, întreb:
 — Nu vă plac interviurile?
 — Nici nu-mi plac, nici nu-mi displac. Depinde cât sînt de serioase...
 — Eu am venit în calitate de neserios...
 — Te înșeli, eu consider „Urzica” o revistă foarte serioasă și cu mult umor. Te previn însă că noi, lingviștii, nu prea avem umor... Așa că de partea „specifică” a interviului răspunzi dumneata...

Bineînțeles că nu mi-am luat întreaga răspundere... pe răspunderea mea și, ca să fiu mai sigur, am întrebat:
 — Ce părere aveți despre satiră în general?
 — Gîndesc că e foarte utilă, dacă e bine făcută. O scriere satirică poate evidenția mai limpede defectele, însă o satiră proastă nu scuză pe cel care a scris-o numai pentru că a vrut să... critice. Mi-a plăcut deunăzi un text transmis la radio, în cadrul emisiunii de Satiră și Umor, în care erau vizate unele edituri...

— Ați apreciat acest text în calitate de director al Editurii Academiei, de lingvist sau de simplu ascultător?

— În toate cele trei calități, dar numai ca ascultător am găsit că povestea avea haz. Pe biroul larg la care discutăm zăresc o revistă literară hașurată cu creionul.

— Vă ocupați și de... critică literară?
 — De... critica criticii. Uneori mă distrează. E drept că limbajul criticii literare s-a mai limpezit în ultimul timp, dar mai e încă mult de făcut în această direcție. Trebuie scris pe înțelesul cititorilor, altfel totul e un fel de rebus...

— Aceste rebusuri, se pare, au umor pentru lingviști.

— Un umor... trist. Iată, culese dintr-o singură coloană a „Gazetei Literare”, câteva cuvinte păsărești: minează o prejudecată; structură morală îndătinată; laturi desuete, caduce; tablou hirsut... Într-un colocviu cu studenții anului III Clasică, la întrebarea mea nici unul n-a știut ce înseamnă cuvîntul hirsut. Dacă studenții care învață latina nu-l știu, mă întreb cum s-or descurca ceilalți cititori ai „Gazetei Literare”?

— E vorba de un limbaj care poate fi discutat, sau spunem și noi ca latinii: Magister dixit!

— Nu numai că poate fi discutat, ci trebuie. Cititorul ar fi înțeles perfect dacă aceleași idei ar fi fost exprimate mai simplu, iar autorul s-ar fi dovedit cu adevărat un magistrul...

— Vorbirea nefirească a unor critici se rezumă, în general, la neologisme și arhaisme?

— Uneori da, alteori la invenții lingvistice proprii, care, se înțelege, ascund în fond sărăcia de idei a autorului.

Pentru că îmi dau seama că discuția în domeniul criticii devine gravă, mă îndrept spre poezie:

— V-aș ruga un cuvînt despre poezie, despre tinerii poeți...

— Un cuvînt? Iată mai multe: „tractoare cu metal întomnat”. E o comparație, nu prea fericită, a unui tînăr poet, Adrian Păunescu. Vroia, probabil, să spună că ară toamna, dar eu am înțeles că sînt... ruginite.

Acad. Alexandru Graur

Desen de I. ROSS

— Deci, poezii trebuie să țină seama de concluziile cititorilor. Și, fiindcă veni vorba de... umor, ce părere aveți despre calambur?

— Am o părere bună. Nu văd de ce ar fi ocolit. Bineînțeles, să nu se facă abuz. Când cineva ne spune că o persoană seamănă cu o altă persoană, am putea să-i răspundem simplu: nu seamănă, dar ne exprimăm mult mai adine gîndul cînd răspundem: seamănă, dar nu răsare.

— În volumul dv. „Studii de lingvistică generală” ați folosit un calambur pentru a arăta că, după felul cum e privită acțiunea, același verb poate avea înțelesuri deosebite...

— Da; era o explicație care mi-a plăcut la o caricatură din „Informația Bucureștului”. La întrebarea: „De ce nu cureți zăpada de pe trotuar?” cineva răspundea: „De ce să o curăț, că e destul de curată”. Calamburul, dacă e luat însă în serios, umorul dispăre, dar de acest pericol nu ne poate apăra decât inteligența ascultătorului.

Privirea îmi alunecă peste biblioteca unde se pot vedea titlurile ultimelor sale lucrări apărute. Întîrziu cu privirea mai mult într-un anumit loc. Profesorul mă lămurește:

— Da! Mi-a apărut semnătura pe două traduceri: una din Stepan Tudor, pe care l-am tradus în sensul propriu al cuvîntului, și cealaltă din F. Panfiorov, pe care... nu l-am tradus eu.

— Cum se poate să apară semnătura, și totuși...

— A fost o eroare din partea editurii. O confuzie de nume...

Între timp, în birou intră cineva. Aduce interlocutorului meu un teanc de scrisori de la ascultătorii nevăzuți ai radio-ului. Mă bucur, pentru că s-ar putea ca unele din ele să aibă și umor...

— Am mulți ascultători — îmi spune tovarășul Graur. Poate că unii au și umor de care nu și-au dat nici ei înșiși seama pînă acum...

După cîteva minute, îmi arată o scrisoare: — Iată una cu umor: un ascultător îmi spune că nu poate dormi pînă nu află dacă expresia „autodeservire” e corectă sau nu...

— Și ce îi veți răspunde?

— Îi voi ura somn ușor, explicîndu-i că expresia e incorectă, deoarece sensul cuvîntului *deservire* e acela de a face un bun serviciu unei întregi colectivități... Deci, prefixul „auto”...

— ...are o direcție greșită... completez eu. Profesorul îmi arată altă scrisoare.

— Cineva mă întreabă dacă, printre indicațiile unui magazin de mercerie, unul din raioane e bine denumit „panglicărie”.

— E un adevărat circ...

— Exact, panglicărie înseamnă, așa cum ai spus, scamatorie. Iată și o surpriză: un elev din Tecuci mă întreabă dacă adjectivul *domestic* e... substantiv.

— O să-i răspundei?

Tovarășul profesor zâmbește:

— Da, cînd o să fie în vacanță. În schimb, iată un pensionar căruia mă grăbesc să-i răspund. Îmi scrie că nu i se recunosc la pensie un număr de ani deoarece a lucrat la *impachetat*, iar nomenclatorul nu recunoaște decît *ambalatul*...

— Nu mi se pare un lucru atît de greu de rezolvat; *impachetat* sau *ambalat* e același lucru.

— Nu tot așa li s-a părut și celor care i-au făcut... greutăți.

— Aș vrea să vă întreb, tovarășe profesor, ce anume v-a făcut să îndrăgiți atît de mult lingvistica?

Chipul grav al profesorului nu pare surprins de întrebarea mea. Dimpotrivă, îl văd înseninîndu-se deodată:

— M-a interesat pur și simplu. Pe cînd eram elev de liceu îmi plăcea să răsfoiesc dicționare ca să caut etimologia unor cuvinte.

— Cu alte cuvinte, lingvistica începe cu... dicționarul?

— Pentru unii, da. Încă de pe atunci, mă hotărîsem pentru filologia clasică. La examen văzui că profesorul de latină era nemulțumit. Cică citisem prea puțin în anul acela.

— Se mai întîmplă... și altor elevi.
 — Nu te contrazic. Cert e că începusem să citesc „Tristele” lui Ovidiu în original. Apoi pe toți autorii antici, așa, din ambiție...

Vroiam să arăt profesorului meu că sînt în stare...

— E mult de atunci?

— 1917. Era în timpul primului război mondial.

Trecusem în clasa a VI-a de liceu și deseori eram solicitat de cei de acasă ca să stau la vreo coadă, după țirguiele. Eu însă mă refugiam, pentru a scăpa de corvoadă, pe acoperișul fierbinte al casei unde locuiam și-l citeam cu nesăț pe Sallustius... Cu ajutorul limbii latine, încercam să descopăr etimologia unor cuvinte românești.

— Ați continuat apoi „exercițiul” în seminarul profesorului Dumitru Evolveanu, unul din redactorii „Convorbirilor Literare”... Era, desigur, în vîrstă pe atunci...

— Pe atunci, da, așa mi se părea. Astăzi nu. — L-ați cunoscut și pe Antoine Meillet, unul dintre cei mai bunislaviști europeni...

— Și totuși, cînd s-a dus odată la Petersburg pentru a ține cîteva prelegeri, nu s-a prea descurcat cu... birjarul care l-a luat din gară. Meillet a ținut, ca orice slavist, să vorbească rusește, numai că accentele le punea ca în franceză...

Privirile profesorului se ridică discret către ceas. Știu, îl așteaptă studenții. O ultimă întrebare:

— De ce origină este cuvîntul *umor*?

— De origină sînătoasă, dacă e sănătos...

La plecare, cînd îi întind mina, profesorul mă întreabă zîmbind:

— Ia spune, nu cumva mi-ai fost elev?

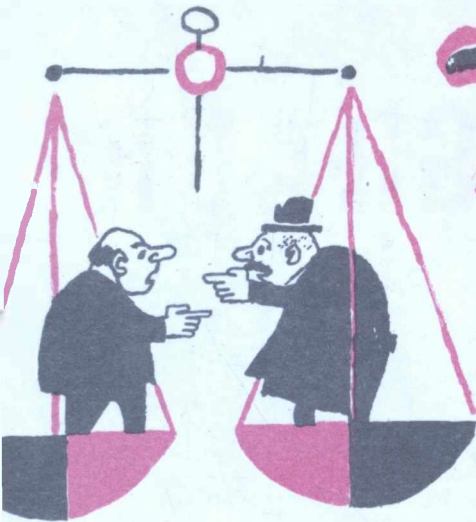
— Ba da, mă-nroșesc eu ca-n anii de studenție.

— Atunci, ai grijă, să nu mă faci de ris...

G. CUIBUȘ

Fabula

— sau de-ale lui Păcală —

Păcală, nu se știe cum, a ajuns judecător într-un oraș. S-a obișnuit repede cu noua lui înțelepciune. Curînd s-a răspîndit vestea că-n orașul cu pricina este un judecător iscusit, care dezleagă cele mai încurcate tărășenii, că nu s-a întîmplat să greșească, oricît s-ar fi străduit avocații să descilcească adevărul de minciună. Lumea din oraș se îngrămădea în judecătoria sa-l vadă și să-l audă. Păcală sta așezat într-un jilț cu spetează înaltă, cu cușma și fluiorul pe masă în fața lui. Împricinații își spuneau pe rînd plîngerile, se sfădeau. Păcală nici nu-i oprea, nici nu da semne că ar fi bine să nu se mai ciondănească. La urmă îi întreba de una de alta, pe fiecare. Își trecea mîna prin păr, ofta, apoi le spunea hotărîrea, spre desfătarea mulțimii care-l asculta.

Într-o bună zi, s-au prezentat la judecata lui Păcală doi oameni, între două vîrste. Și-au spus numele, pe rînd, au spus ce-au avut de spus și-au luat loc. Păcală i-a întrebat:

— Care-i reclamantul?
— Eu, răspunseră amîndoi deodată.

— Așa... Și atunci cine-i pîrîtul?
— ???

— Asta nu se poate, zise Păcală. Să nu fie nimeni pîrît?

Și-ntorcîndu-se spre primul din ei, îl întrebă:

— Vasile Gheorghe, dumneata pe cine pîrîști?

— Pe dumnealui... pe Gheorghe Vasile.

— Și dumneata, Gheorghe Vasile?

— Pe Vasile Gheorghe, pe dumnealui.

— Prin urmare, zise Păcală, pîrîții sînteți tot voi.

Amîndoi aveau aceeași plîngere, pe care mulți judecători n-o putuseră dezlega și se judecau astfel de ani întregi.

Amîndoi locuiau într-o clădire mare, cu cîteva etaje, la parter, vecini, ușă-n-ușă.

— Nu încap de nimeni, se ceartă cu toată lumea, pîndește cît îi ziua de lungă pe copiii care se zben-guie în curte, țipă la ei. Bate cînd vrea cuie în perete, dar nu suferă să facă vecinii același lucru, se ceartă cu toți cei care vin mai tîrziu de ora opt acasă, că nu-l lasă să doarmă. Și mai face și alte lucruri: nu poți bate un covor, chiar în orele permise, acostează părinții, confiscă mingile copiilor, pentru orice nimica se plînge la Sfatul popular...

— Asta-i tot?

— Și mai sînt... pe scurt, nu se mai poate trăi cu el în aceeași casă. Tot blocul e nemulțumit. E șicitor. Nu mai spun de ce-i în stare nevastă-sa. Ceva de nesuferit. Și-are un glas ascuțit de-ți calcă pe nervi. Să se mute, pentru liniștea celorlalți.

— Dar, dumneata, ce ai de spus? se adresă Păcală celuiilalt.

Se ridică cel de-al doilea și începe să-nșire:

— Nu eu, el nu încap de vecini, el se ceartă cu toată lumea, el pîndește... el țipă, el bate cuie..., el confiscă mingile copiilor și tot el a făcut pînă acum 124 de cereri de anchetă la Sfatul popular...

— Asta-i tot?

— Și... pe scurt... de el e nemulțumit tot blocul... și de cînd sînt n-am auzit pe cineva să țipe mai ascuțit ca nevastă-sa. Ceva de nesuferit. Să se mute, spre liniștea casei.

Păcală tăcu o vreme, apoi făcu un semn către grefier. Acesta se apropie:

— Serie, îl rugă Păcală. Reclamanții au amîndoi dreptate. Potrivit dorinței lor, hotărîm ca pîrîții să fie mutați.

— Unde?

— Să fie mutați într-un asemenea

loc, unde să nu mai audă nici scîrțîit de poartă, nici strigăte, nici alergătură de copii în curte, unde nu sînt nici mingi, nici covoare.

— Este vreun asemenea loc?

— Copii, mingi, uși, covoare, sînt

peste tot unde sînt oameni. Să fie mutați unde nu sînt.

Se spune că împricinații umblă și azi să îndeplinească hotărîrea lui Păcală. Dar nu au găsit încă un asemenea loc...

CRONICĂ RIMATĂ

de ȘTEFAN TITA

Din străfund de vreme, ochii i-au fost omului oglindă

Să privească, să se vadă, să observe, să surprindă...

Tot ce gura nu rostește, tot ce inima ascunde

Ochii ne transmit pe dată ca la radio, pe unde...

Primul dor ascuns, fierbinte, prima vorbă de iubire

Nu de buze-au fost rostite, ci de ochi, de o privire...

La Neanderthal, străbunul omului în bezna deasă

A-nțîlnit o Dulcinee tot așa ca el, păroasă...

N-aveau grai, dar cînd privirea le-a lucit ca o lanternă

Primul „te iubesc” din lume l-au spus ochii-ntr-o cavernă,

Poți să cînși o noapte-ntr-o noapte sub balcon o serenadă,

Mult mai multe vei obține în tăcere c-o ochiadă.

Ochi albaștri ca safirul, ochi ca mările-nspumate,

Ochi căprui ca o castană cu priviri catifelate,

Ochi înegurați de vise pe sub genele ca spice

Cum avură Cleopatra, Mona Liza, Beatrice,

Nu e om să nu vă soarbă ca pe un balsam al firii,

Nu e dor să nu vă cheme peste pragul amintirii...

Ochi de vîntor scrutează și de-a lungul și de-a latul,

Ce-ar mai nimeri la fîntă dac-ar sta pe loc vinatul...

Ochi de fiară însetată și de aur și de sînge,

Căreia voința noastră cruda poftă i-o înfrînge!

Ochi de mamă, ochi de tată rid în soare cînd feciorul

A adus pe piept acasă o cravată ca bujorul...

Ochi învăpăiați de gînduri urmărind o inovație,

Ochi cîntînd în microscop, ochi sclipind de inspirație,

Scoateți totul la iveală într-un fulger de privire,

Farsă, comedie, dramă, ură, patimă, iubire...

Mozart, Pușkin, Eminescu, Goya, Haydn, Botticelli

Au slăvit nectarul gurii, părul, frăgezimea pielii,

Însă mai presus de toate ochii-au înălțat în slavă,

Nemurind privirea dulce și adîncă și suavă...

Iară azi, astronautii din țările albastre,

Cînd zăresc prin mii de stele cele mai aprinse astre,

Știu ce sînt aceste calde, minunate constelații:

Sînt privirile de oameni care-i însoțesc prin spații!

În unele unități comerciale mărfurile nu sînt păstrate cu atenția cuvenită, fiind expuse la deteriorări.

COMPLETARE NECESARA

Desen de FRED GHENĂDESCU

O, muza mea ironică și tristă,
Amorul nostru extra-conjugal
Azi se consumă deseori banal
Ca fluturarea albă de batistă.

Am fost un individ sentimental
Cum nu credeam că altul mai există...
Să public poezii într-o revistă
Mi-era, pe-atunci, supremul ideal.

Și uite, astăzi, nu mai am ce spune
Că public (și mai proaste și mai bune!)
Destul de des, nu doar din joi în paște.

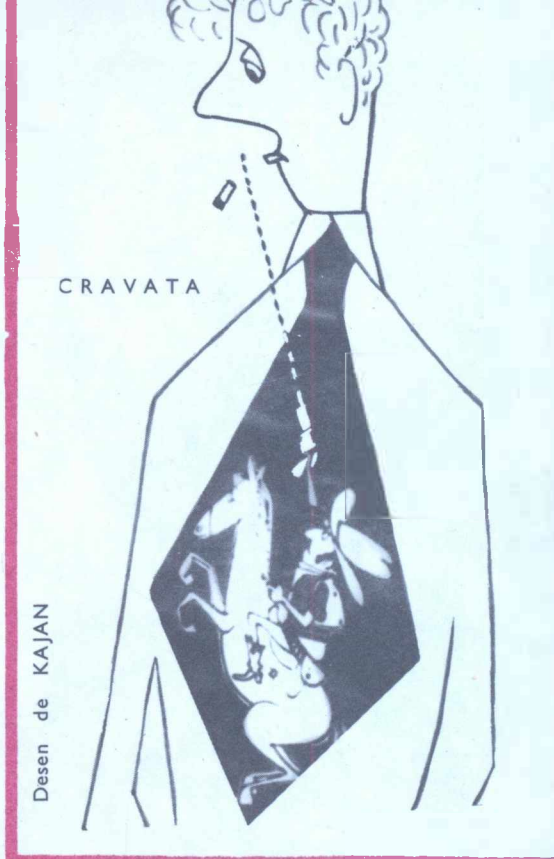
Mulți cititori mă știu pe dinafar',
Cu toate astea, truda mi-e-n zadar:
Un critic mare tot nu mă cunoaște!

STELIAN FILIP

PACEA

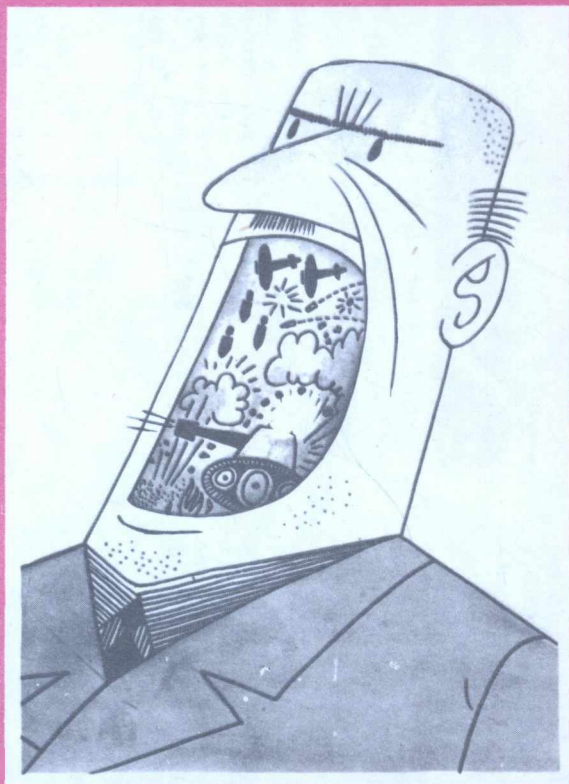
Desen de VASVARI ANNA

CRAVATA

Desen de KAJAN

Desen de KASSO

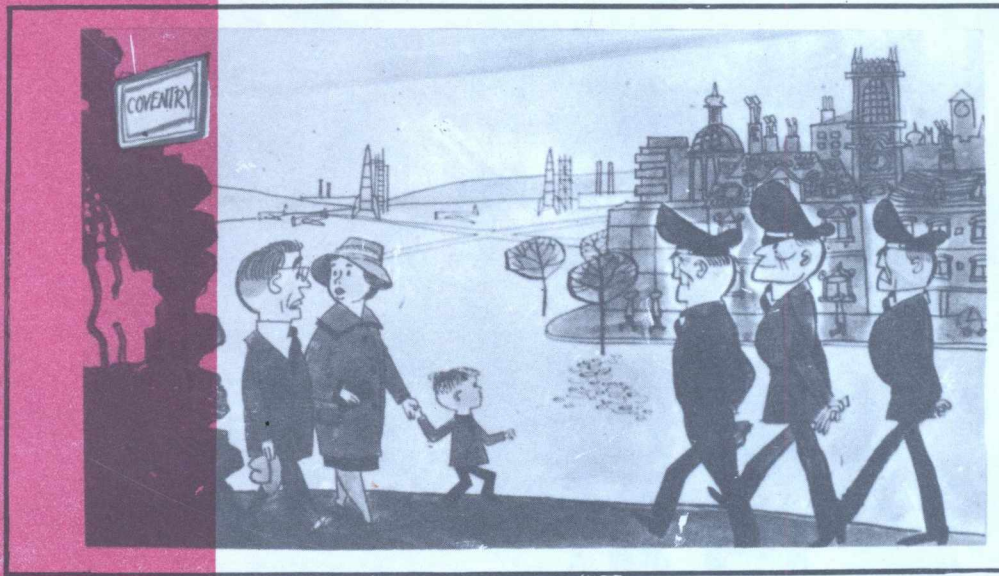
DISCURS RAZBOINIC

EXPOZIȚIA CARICATURIȘTI DIN R.P. UNGARĂ

(SALA „N. CRISTEA” — BUCUREȘTI)

Aviatori vest-germani au sosit în Anglia

Desen de MESZAROS

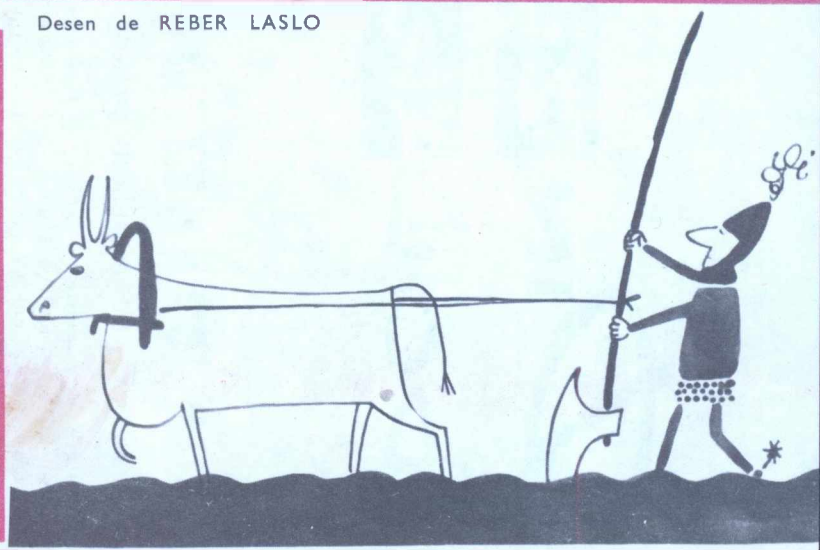
— Sîntem bucuroși că avem prilejul
să ne cunoaștem acum și personal!

Desen de REBER LASLO

Un circ unde mecanizarea a înlăturat caii.

Desen de SANDOR KAROLY

DEZARMARE

DIN ZONA DOLARULUI

DINTR-UN CARNET DE ÎNSEMNĂRI

de SERGIU BRAND

„Paris Match“ scrie despre existența unei secte americane a „afaceriștilor“ care are deviza: „Dumnezeu vrea ca noi să prosperăm“.

Are cotă parte la beneficii?

Ziarul elvețian „Die Tat“ scrie că „gangsterii americani inundă Spania“.

Este și aceasta o formă a ajutorului american?

Tailanda va exporta în Elveția 500 de șerpi cobra.

Va mai rămâne totuși destul venin și pentru uz politic local.

Serviciul secret al Germaniei federale dispune de un buget și personal superior celui al serviciului de spionaj hitlerist.

Să mai spună cineva că nu s-au făcut progrese în R.F.G. față de trecut...

Pedro San Juan, șeful adjunct al protocolului departamentului de stat, a declarat că 40 de diplomați africani nu găsesc locuințe la Washington, fiind refuzați de proprietarii de imobile.

Temă pentru un discurs despre egalitatea între rase în lumea liberă. Liberă de egalitate.

9 elicoptere de tipul „Banana zburătoare“, pilotate de americani și având la bord trupe americane, au fost doborâte sau avariate în ultimul timp de patrioții sud-vietnamezi.

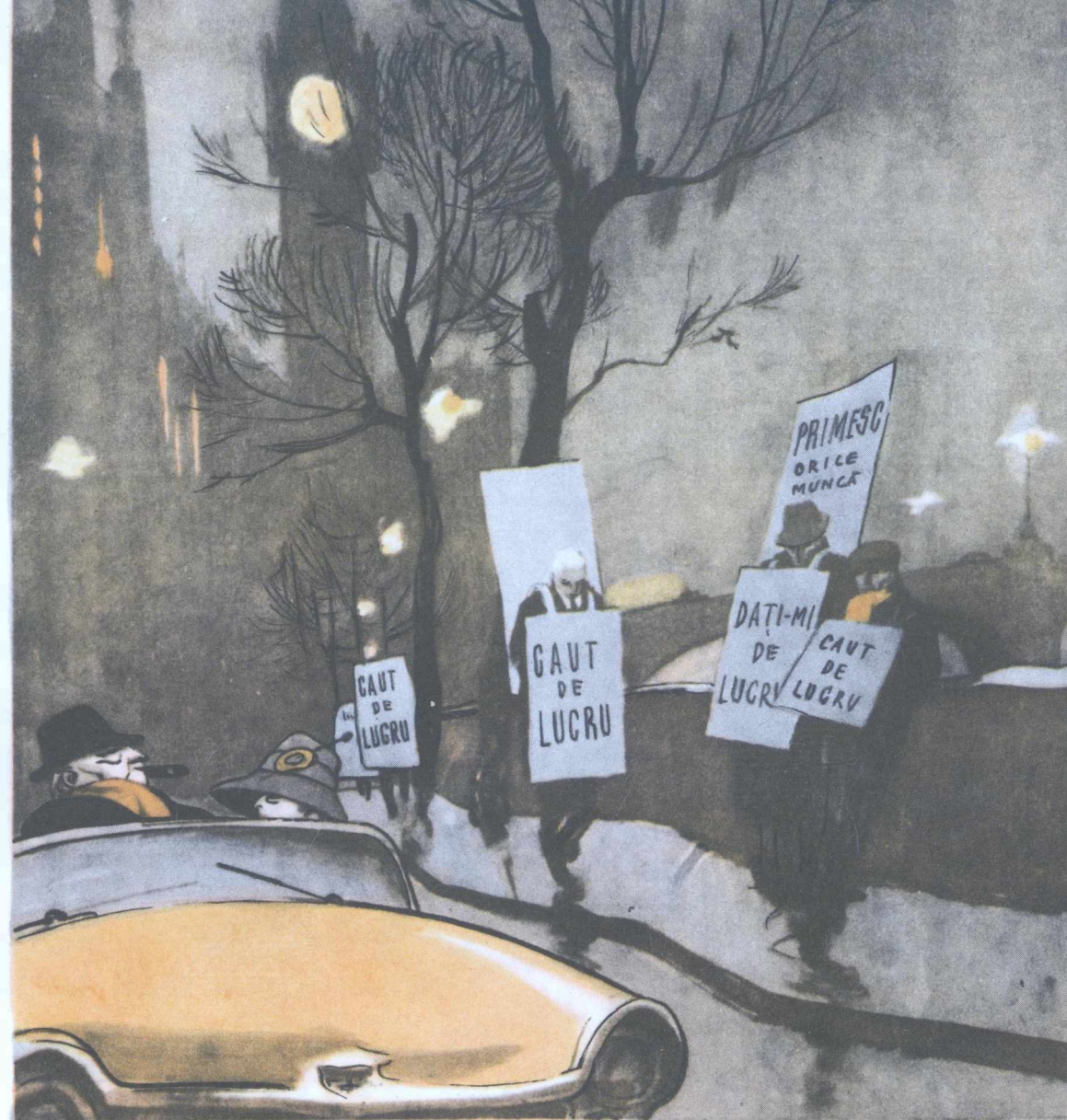
„Bananele zburătoare“ au devenit ferestre.

Hertzeg, ministrul poștelor și telegrafului din Africa de sud, a declarat că este împotriva introducerii televiziunii în țară fiindcă ar putea fi folosită ca o armă contra politicii de segregare.

În acest sens propunem interzicerea radioului, telefonului, telegrafului și, în primul rând, a electricității, întinericul convenind cel mai bine politicienilor rasiști din Africa de sud.

Ministerele justiției, internelor și de război au întocmit fiecare un raport asupra afacerii „Der Spiegel“. După cum anunță agenția D.P.A. textele diferă în esența lor și la cea de a doua versiune, prima fiind respinsă de guvernul de la Bonn.

Se spală greu rufele murdare!

MODĂ AMERICANĂ

— Observ că la Londra se poartă aceleași lucruri ca și la noi, la New York.

Desen de E. ȘUKAEV
(din „Krokodil“)

ȘTIRI ULTRASCURTE

În Alabama (S.U.A.), un gangster, care se ocupă și cu botanica, a descoperit o nouă plantă, pe care a denumit-o simbolic: „floarea jafului“. Vă interesează ce legătură poate fi între floare și jaf? Foarte simplu: în S.U.A. jaful e în floare...

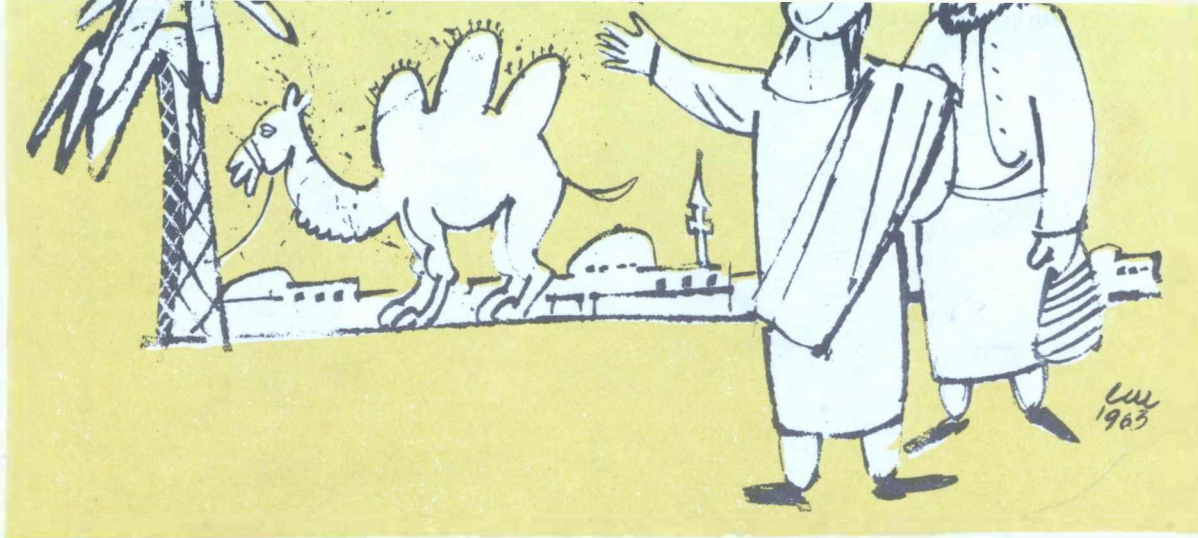
La Casal di Principe (Italia) tânărul Saverei Panaro a dansat twist neobosit, până a căzut jos mort. Ca să zic așa, a murit ca un adevărat băiat de viață!

Ziarele poziționează cu publicist

adusese din Iran și oferea spre vânzare o pisică cu coada dublă cât a unei pisici normale. Cum de găsise asemenea pisică în Iran? N-a avut mult de căutat: acolo foarte multă lume trage mița de coadă!

Autoritățile portugheze dezmințesc știrea că în Portugalia ar fi cel mai mare procent de analfabeți din Europa, arătând că dezmințirea lor poate fi verificată. Cum poate fi verificată, nu se precizează. Probabil, fiecare analfabet ar trebui să scrie o declarație în acest sens...

Desen de ADRIAN LUCACI

— După câte-mi amintesc, cămila ta avea numai două cocoașe...
— Da, dar între timp am primit ajutorul american!

FEL DE FEL, TOATE LA FEL

Ziarul și șnapsul

O publicație italiană constata de curind că tirajul multor ziare scade pentru că cetățeanul de rind preferă să bea un pahar de vin, decît să citească un ziar. Explicația e limpede: cetățeanul preferă vinul pentru că-și aduce aminte de vorba latinului „in vino veritas”, adică „în vin e adevărul”. Pe cînd în ziarele burgheze...

Mină de la mină și buzunar de la buzunar

Conducerea școlii „Millfield Co Educational School” din Anglia și-a pus în cap să construiască un local nou. Dar n-ajunge să ai ceva în pungă. În acest scop, direcția a organizat o loterie, ale cărei beneficii vor fi tocmai bune pentru a construi noul local. Biletele se vor vinde părinților care nu știm dacă au ceva în cap, dar știm că au foarte mult în pungă. De altfel, chiar direcția recunoaște că, dacă părinții elevilor nu erau bogați, nu mai era pentru școală nici o ieșire. De fapt, ieșire era. Dar daea părinții ar fi săraci, așa cum se întâmplă la majoritatea școlilor, atunci pentru elevi nu mai era la școală nici o intrare...

Cum s-au prăjit teribil fantomele doamnei Ducos

Doamna Ducos din Penne-d'Age-nais (Franța) era de la o vreme tare neliniștită: i s-au instalat în casă o mulțime de stafii. Ce-i

drept, nu văzuse nici una, dar nici nu dorea să le vadă și de aceea într-o zi și-a zis să le facă bucata: să le dea foc. Dar te pui cu strigoi? Stăteau ascunși în casă, foarte scumpi la vedere — „Așa? — a strigat proprietara — ei bine, o să ardeți cu casă cu tot!” Și a dat foc. Casa s-a prefăcut în scrum, dar nici o stafie n-a ieșit dinăuntru, ceea ce dovedește că scopul a fost atins: au ars toate. Cît p-aci să ardă și doamna Ducos, dacă nu sărea la timp pe fereastră. Dar a sărit. Era și normal să sară: se vede cît de colo că-i o... sărită!

Cinematografia și fandaxia

De la o vreme, cinematografia occidentală a cam pus-o de mămăligă. Numai în Franța s-au vîndut în ultimii ani cu 100 000 000 mai puține bilete decît în perioada precedentă. Firește, a apărut întrebarea: de ce? Firește, a apărut și răspunsul: pentru că spectatorii sînt capricioși. Ca să zic așa, le-a venit un capriț să nu meargă la film. Persoane de specialitate susțin în ziare că pur și simplu spectatorilor nu le mai place întunericul din sală. Spre deosebire de spectatorii care pretind că nu le mai place întunericul din filme...

Avionus et frencicananus

Cardinalul Antonio Banci s-a uitat nu demult într-un dicționar latin și nu și-a crezut ochilor:

acolo lipsesc o mulțime de cuvinte. Lipsește cuvîntul ascensor, cuvîntul bar, twist, strip-tease, gangster, tren, locomotivă, french-cancan etc. Ca să remedieze această mare lipsă a latinilor, eminența sa s-a pus numaidecît la treabă: a alcătuit un dicționar nou al limbii latine, revăzut și adăugit. În felul acesta, susține el, dicționarul va fi un fel de „aqua forte” pentru această limbă moartă. Ca să zic așa, un fel de aqua forte, obținută bătînd aqua în piuă.

Arta într-o ureche

Boxerul australian Tomy Collis nu se lasă bătut. Dimpotrivă, bate. Deunăzi, în meciul cu Gary Cowburn, l-a bătut pe... arbitru. Dar nu bate totdeauna. Uneori mușcă. În același meci s-a repezit la adversar și i-a mușcat o... ureche. Meciul prietenesc a continuat însă într-o atmosferă de bună dispoziție și, pînă la urmă, adversarul, jucînd într-o ureche, a reușit să-l învingă pe Tomy. Fapt în urma căruia Tomy s-a repezit la antrenor. Dar acesta o ștersese din timp. Tomy, deși învins, a declarat că el nu mai are nevoie de antrenor. Într-adevăr. Are nevoie, mai curînd, de imblinzitor.

Pțg.

EDITORIAL

Unele ziare reacționare din Occident scriu că „lumea trăiește pe marginea prăpastiei”.

Un gazetar american și foarte mare... pehlivan (n-am reținut cum se numește) a scris — recent — un „editorial” banal

și prost (dar c-un anume rost) în care... dovedește, cu argumente strict... occidentale, că-ntr-o omenire se găsește pe marginea unei prăpastii colosale.

Și-n calitate de dumisale de publicist și „doctrinar”, conchide... americană: „Salvarea e... războiul nuclear:”

Un cititor, aflînd ce fel de viitor vrea să-i rezerve scribul de mai sus, a reflectat și-a spus, cu mult umor: — Eu nu cred să existe pe pămînt o prăpastie mai mare decît „prăpăștiile” care sînt în astfel de ziare...

MIRCEA CODRESCU

Anglia încearcă să convingă Consiliul de Securitate că acuzațiile cu privire la acțiunile agresive ale trupelor sale împotriva Republicii Arabe Yemen sînt neîntemeiate.

Desen de A. POCH

— Nici n-am pus piciorul în R. A. Yemen!

Frecvență, fără...

Temă de colocviu cu capitole negru pe alb. Răspund studenți de la Cluj și București.

Cap. I.

Cine știe, să nu tacă...
În definitiv, de ce să tăcem? Întrebarea o pun studenții clujeni Silvia Urdea și Pușchilă Maria din anul III, secția română, precum și Bejan Dumitru și Pricup Ifronim din anul V, secția română.

Răspunsul îl dau tot ei, evident la examene, unde notele de 9 și 10 vin să ne confirme părerea că niciodată n-au rămas cu răspunsurile... restanțieri.

Ne permitem o întrebare suplimentară:

- Bursieri?
- Da!

Excelent! Pentru acest răspuns, zece plus! Plusul îl dăm de la noi... în loc de felicitări.

*Dacă-s evidențiați
Faptu-n sinea lui denotă,
Că studenții sus citați
Cînt de obicei... în notă.*

Cap. II.

Printre cei prezenți sînt și cei care de obicei sînt abseanți... la cursuri.

Facem apelul:

- Apetrei Petre, anul I Filologie!
- Prezent... la bufetul „Pelișor“.

— Acolo studiază? Atunci să nu-i tulburăm liniștea...

— Lăsați tulburarea liniștei în seama lui, că se descurcă ușor... Cu amenda primită pentru asta e mai... incurcată.

Continuăm apelul:

— Tiriță Aurel, anul V medicină generală!

— ?!!!

— Mohora Dan!

— Idem!

— Unde pot fi găsiți?

— Oriunde, numai la facultate nu!

Cu alte cuvinte, acești studenți au o frecvență foarte regulată la... absențe. Avem totuși o rezervă pe care ne-o exprimăm în concluzie:

*Cine spune că-s absenți
Are-o fire șugubeață!
Cînd ei totuși sînt prezenți...
În coloanele de față.*

Cap. III.

Notele se dau în ordine, după cum sînt și răspunsurile în dezordine...

Decor de cofetărie, cu firma „Pescăruș“. Se servesc cafele și băuturi. Unul dintre clienții per-

manenți este „scriitorul“ și studentul Crișan Zoltan, din anul V, secția maghiară. Atmosferă creatoare, proprie operelor geniale...

— Ssst! Liniște!

— „Maestre“, nu vă supărați.

— Cum să nu mă supăr, auzi! Cincizeci de absențe nemotivate!

— Grozav! E subiectul unei noi schițe?

— Ce schiță visezi, fiule? Subiectul absențelor... sînt eu. Însă anul acesta termin...

— Cu absențele?

— Aș, facultatea!

— Maestre, și dacă...

Zoltan bate cu degetul în masa de lemn.

— Sînteți superstițios?

— Nu, chem ospătarul! Băiete, o cafea mare, că mi-a venit o idee genială...

— Pentru o schiță?

— Ba pentru o scuză la decanat! Voi spune că am avut o criză de... de... de... Afurisită criză, ia uite cum nu-mi vine...

— Răbdare „maestre“, că vine...

— Cu ce?

— Cu o exmatriculare!

*Nu afirm cu competență
Dar, în trecut fie zis,
S-ar putea cu-așa frecvență
Anul V să-l ia cu... „bis“.*

Cap. IV.

Moda, moda, moda-i cu belea!

Date de portret

Cociș Edith

Studentă

Medicină generală

Anul II (cu repetiție)

— Așadar, sînteți studentă la medicina generală?

— În general... da!

— Spuneți-mi, vă rog, cînd operați, cum executați o tăietură?

— Cu eleganță, după ultimul jurnal de modă. Aud că nu se mai poartă scurt... Din punct de vedere anatomic e păcat!

— Exact, la anatomie ce știți?

— Cea... cea... twist, rock...

— Să presupunem că ascultați cordul unui bolnav, ce-i recomanțați?

— Să intre în ritm!

— Încă o întrebare...

— Regret! Am oră la coafor.

Cazul ei e evident

(N-am de ce să mă frămînt)

E cu moda la curent

Și frecvența... la pămînt.

Cap. V.

De la Pitagora citire...

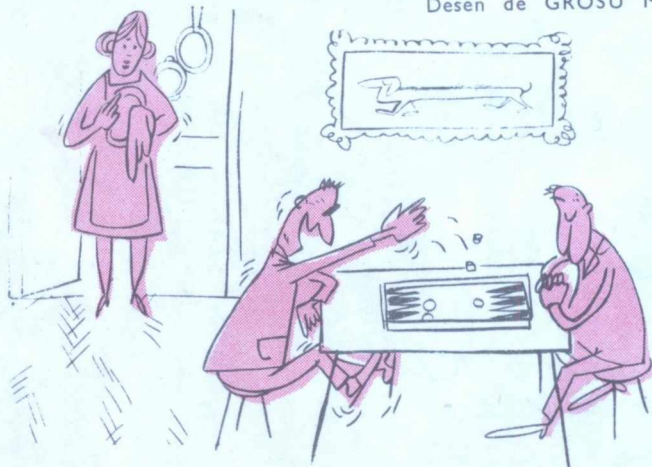
Va să zică, dumneata, tovarășe Spătaru Tudor, student al Universității din București, ești în anul III al facultății de mecanică...

— Exact...

Desen de C. BRÎNDAȘU

Desen de GROSU MIHAI

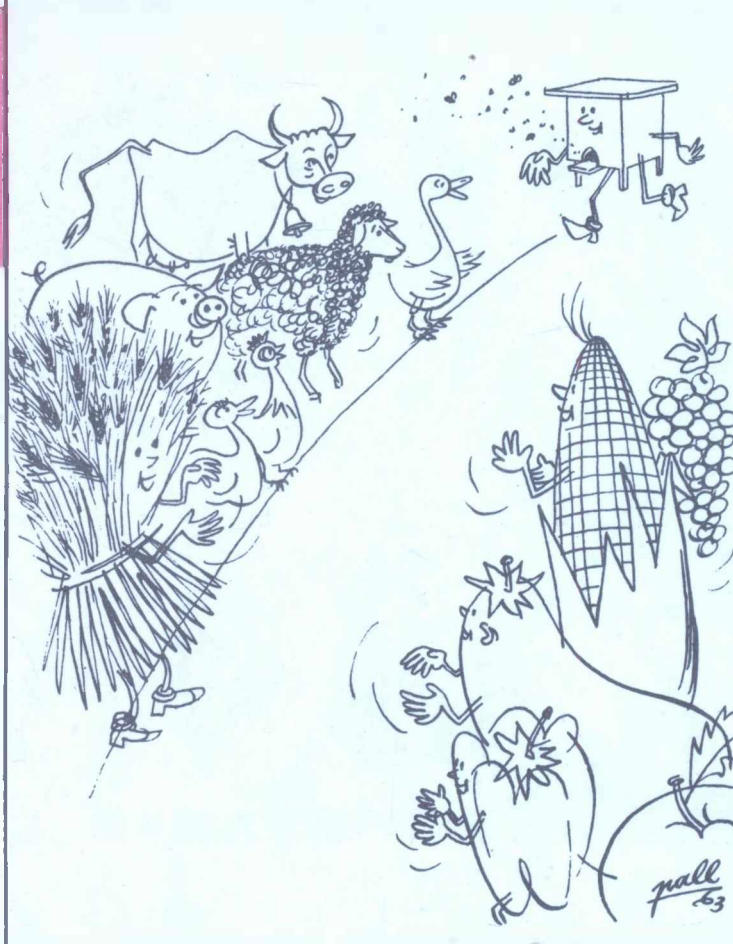
— Fii amabil și servește-mă mai repede, sînt grăbit, am turiști!

— Costică, noi cînd mergem la un spectacol?

— Mart!

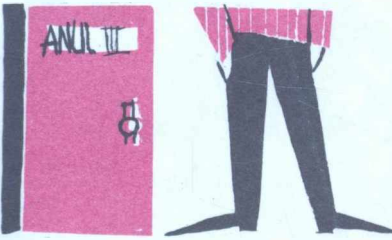
Prevenția

Prin înmănușarea unor noi ramuri de producție (ărbărit și otele) multe G.A.C.-uri își măresc considerabil veniturile...

— Pentru noul „venit”, de trei ori — trăiască!
Desen de T. PALL

— Ce părere ai despre științele pozitive?
— Ca să zic așa... negativă!
— Care e motivul?
— Mă țin cîte doi ani într-un an și nu pot să termin facultatea...
— Aha! Va să zică așa!
Ne demonstrezi întâi de toate Un paradox interesant! Deși flotant la facultate Rămii în anul III... constant.

— Aceasta e problema de rezolvat... intervine o terță persoană;
— O problemă? Perfect! Se rezolvă pe loc...
Cel care-și oferă atât de prompt serviciile este studentul Cenușe Gheorghe din anul IV al facultății de matematică și fizică din București.

— Propriu zis, rectific, nu-i chiar o problemă.
— Poate fi și-o ecuație! Cu cîte necunoscute?
— Toate sint cunoscute... Știm că sînteți un student fruntaș, propus pentru bursă republicană...
— Mda! Dar asta nu ține de matematică...
— Evident, ține de învățătură! Felicitări.

Este simplu, prin urmare, Un principiu — axiomatic: El la orice întrebare Ne răspunde... matematic.

Cap. VI.
Ecce homo!

Anul II al facultății de fizică din București. Examen la mecanică teoretică. Scurtă convorbire cu studentul Nicolae Nicolae.

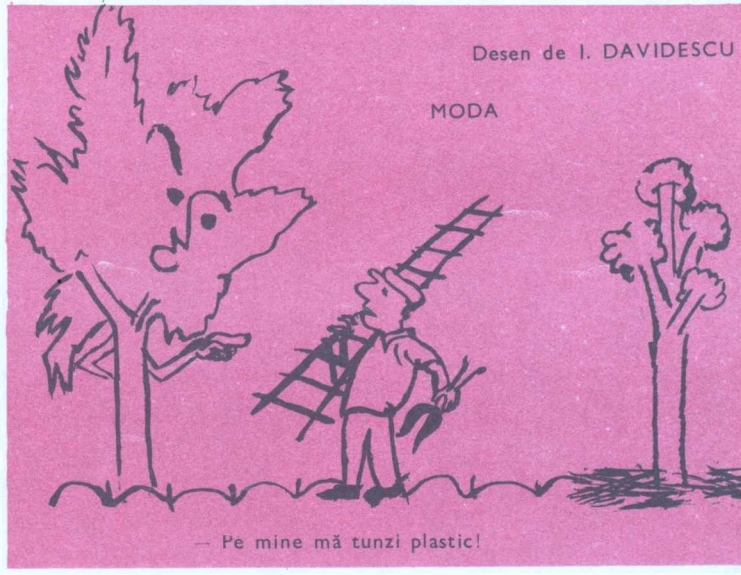
— Pentru acest examen, eu mi-am făcut din vreme calculele...
— Deci ai știut...
— Da! Ca să zic așa, aveam în buzunar...
— Examenul?
— Nu, fițuicile...
— Cele care și-au căzut din buzunar cînd ai fost scos la tablă?
— Știți... ghinionul...
— Păi așa te pregătești dumneata pentru examen?
— M-am pregătit bine, am făcut exerciții... dar mi-a scăpat mina...
— Și acum ce-o să fie?

— O să fie... o restanță!

Cap. VII.
Concluzii...
Se trag singure...

ION RUȘ

Desen de I. DAVIDESCU

MODA

— Pe mine mă tunzi plastic!

Desen de N. GEORGESCU

— Vai, ce bine ai făcut ochiurile astea!... Ești un adevărat artist!...

MOMENT MUZICAL

L-au revăzut ca dirijor (Munca din greu) Pe-un vechi și bun coleg de-al lor De prin liceu.

Îi spuse primul: „Eu aș vrea Atît să-ți spun, Sînt mîndru că ți-am fost cîndva Prieten bun“.

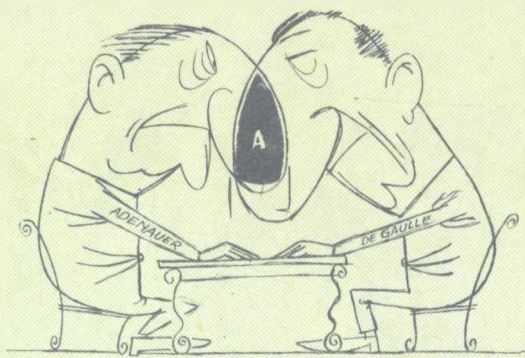
Îi zise cel'alt: „Ai un stil Dirijoral Măreț în gestică... Subtil... Ești magistral!“

Apoi, cei doi au comentat: „Îl plăci? Nu zău?!“ „Aș! Stilul său mi-a evocat Că prin liceu

Cu muzica nu se-mpăca... Părea aфон, Dar la gimnastică era Un campion...“

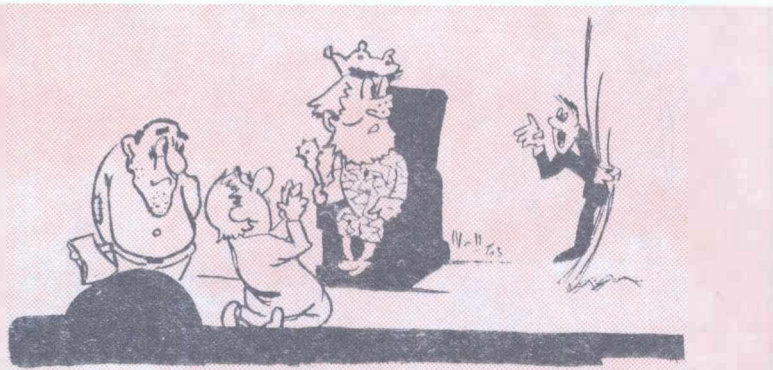
ANDREI BART

ziter cancelarului Adenauer la Paris, se urmărește ca pe calea unei grupări separate în cadrul NATO, să se intensifice la maximum pregătirile militare și cursa înarmărilor nucleare (Ziarele)

Țelul axei „Bonn-Paris”

Desen de C. CAZACU
(din ziarul „Drum Nou”-Brașov)

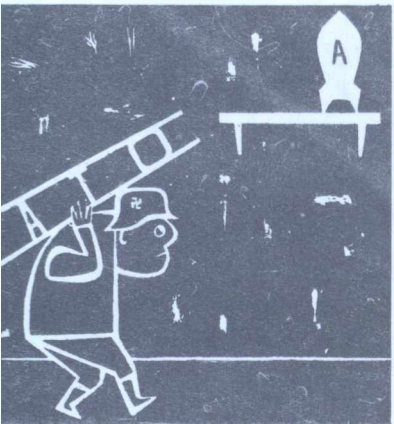

Mai repede! Se transmite meciul!...

(„Steauna Roșie”, Reg. Mureș Aut. Magh.)

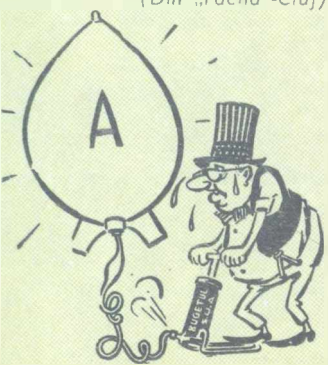
CARICATURI DIN PRESA DE PROVINCIE

(Din „Făclia” - Cluj)

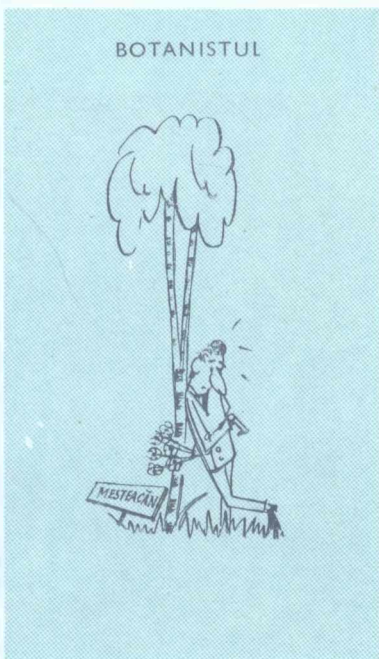

prrijinind crearea forțelor nucleare
tilaterale ale N.A.T.O.. Bonn-ul ur-
ește înarmarea Bundeswehrului cu
a atomică.

Desen de AL. GIURGIU
(Din „Făclia”-Cluj)

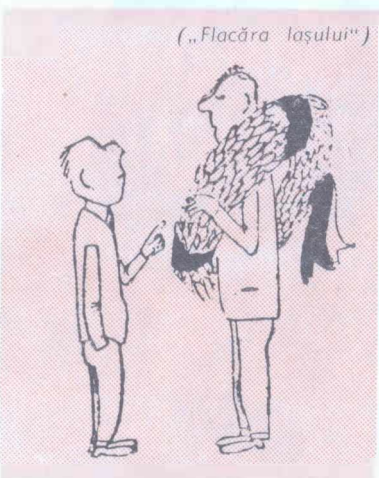
FĂRĂ CUVINTE...

BOTANIȘTUL

— Și doar așa mi-a spus: La 5,
în parc, sub stejar.

(Din ziarul „Drum Nou”-Brașov)

(„Flacăra Iașului”)

— Ești campion mondial?
— Nu, lucrez într-un birou de
livrare la domiciliu.

Desen de AL. STOLARCZEK

„Culmea conștiințiozității”

Răboiul URZICII

Impiecat de mișcare

Tovarășul Vulcu Miron, impiecat de mișcare la autogara Sibiu, e un om foarte politicoș. Acasă la dînsul, cu ai săi.

La serviciu, cu cetățenii, e... din contră. Nu le dă călătorilor lămuriri, îi repede și le adresează cuvinte jignitoare.

Asemenea comportări din partea unui impiecat de mișcare nu... mișcă inimile cetățenilor, iar pe tovarășul impiecat l-ar putea ține pe loc cînd s-ar face, în cadrul autogării, „mișcări în personal”.

Casieri stufoși

Muncitorii sezonieri care lucrează în Delta Dunării și pleacă din întreprindere înainte de data la care se plătesc salariile, lasă la plecare o cerere în care menționează unde să li se trimită, prin poștă, drepturile bănești ce li se cuvin.

Dar unele unități din cadrul „Trustului de amenajare și valorificare a stufului — Tulcea”, ca de pildă unitatea din Pardina, în loc să le expedieze acelor oameni, banii, prin poștă, la adresele lăsate, îi... depun la bancă.

Bineînțeles, nu la banca din localitatea cetățeanului sau dintr-o localitate apropiată, ci la banca... de sub nasul casierului expeditor al banilor: banca din Tulcea. Și bineînțeles, fără măcar să-l înștiințeze pe muncitor, prin vreun mijloc oarecare, de exemplu... prin poștă, cum că banii ce i se cuvin i-au fost depuși la bancă.

Așa a pățit, între alții, muncitorul Miceleanu din comuna Mircești, raionul Pașcani.

Dar casierii care procedează astfel, sînt... ca și cum n-ar fi. Adică lucrează la stuf, dar sînt casieri... de paie.

Baltă orfană

În comuna Zimandul Nou (raionul Arad) în dreptul barierei de lîngă gară, fiind terenul lăsat, apele ploilor se adună și formează o baltă care împiedică circulația. Soluția ar fi: sau nivelarea locului, sau construirea unui poduț.

Incunoscîntat de această problemă, Sfatul popular al raionului Arad a zis: Nu ne privește! Baltă se află lîngă drumul național, iar acest drum ține de Direcția regională drumuri și poduri Timișoara. Să se ocupe de baltă Direcția regională!

Fiind și Sfatul popular al regiunii Banat incunoscîntat de această problemă, a spus la rîndul său: Așa e, cum zice Sfatul raional Arad! Să facă această treabă Direcția regională de drumuri! Pe noi nu ne privește.

Luînd și Direcția regională din Timișoara cunoștință de această problemă, a zis: Nici pe noi nu ne privește! Baltă e situată la o distanță de ... 15 metri de drumul național, deci nu intră în zona noastră! nu e baltă noastră! S-o desființeze ăla a cui e!

Și dînd fiecare for răspunderea pe celălalt, problema bălții a rămas... baltă.

Zice o vorbă veche: lac să fie, că broaște sînt destule.

Pe ruta Zimandul Nou — Arad — Timișoara se aplică, precum se vede, o variantă inedită: baltă să fie, că... foruri care s-o neglijeze se găsesc.

C.

—...Și atunci i-am spus regizorului dacă nu mă lași să iubesc ca Julieta, atunci dă-mi voie să mor ca Ofelia!!!

— Hei, huliganilor, părăsiți imediat scena!!

Desen de ADRIAN ANDRONIC

SALUTĂRI DIN VULTUR!

de SILVIU GEORGESCU

Ascultă, vrei să te faci cu o vacă?... Cum?... Și ce dacă ai? Ce, una în plus strică?... Ia, dă fuga la poștă și cumpără plic și hirtie. Serie așa: „Tovarășului Gheorghe Rusu — agent veterinar — comuna Vultur — raionul Focșani“.

Pe urmă: „Mult stimată tovarășe Rusu, vă rog f. mult să-mi eliberați și mie 1 (una) vacă format adevărată pentru a mă putea folosi de ea la ADAS“.

Și semnezi. Atît. Eventual poți să mai adaugi: „P.S. Dacă se poate cu lapte“. Sau, știi ce? Nu-i mai scrie nimic. Te duci direct la dumnealui și-l întrebi: „Tovarășe Rusu, nu aveți o vacă în plus?“

Și tovarășul tehnician Rusu, parcă-l văd, pune mina pe toc și îți trîntește „dovadă-lux“! „Către onor ADAS. Se adevărește de noi tehnician veterinar Rusu Gh. că vaca locuitorului... (cum te cheamă) a murit astăzi... (ziua, luna, a.c.) fiind suferind de... Cum? Ștai nițeluș, că n-a terminat. Mai e. Mai e adevărată de la D.C.A. ...Ai pomenit dumneata vacă fără piele?... Păi, să vezi?! Te duci numaidecît și o depui la D.C.A. ...Cum, ce să depui? Pielea vacii care ți-a murit... Cum, n-ai nici o vacă? Da' adev-

Didactică

Nu demult, Boată Victor, director și învățător la școala elementară din satul Grădișteanca, raionul Videle, a chemat-o în cancelarie pe învățătoarea D. Vasilica și i-a spus calm, dar extrem de hotărît:

— Tovarășă Vasilica, fii tare, că unul din noi doi trebuie să plece din școală!

— De ce să plece?

— Pentru că nu mai poate să stea!...

— Și cine-i acela?

— Dumneata! i-a răspuns Boată Victor, din nou calm, dar și de data asta extrem de hotărît, și extrem de vesel. Trebuie să pleci, a continuat el, deoarece numărul de elevi este anul acesta mai mic.

— Cum mai mic, cînd e la fel de mare ca anul trecut?

— Te rog nu mă contrazice. Eu știu mai

regulamentului, la numărul de elevi cît a rămas nu mai este necesar decît un singur cadru didactic.

— Dar unde a plecat Cursaru?

— A plecat în Mitropolie, satul vecin, că și-acolo e școală!

— Dar nu înțeleg de ce?

— Nu-i nimic! Bine că au înțeles părinții lui. I-am sfătuit să-l mute la altă școală, că altfel n-aveam cum să scap de dumneata. Știi, regulamentul... La atîția elevi — atîția învățători, la mai puțini elevi — nu atîția învățători.

— Și, mă rog, de ce vrei, tovarășe Boată, să scapi de mine?

— Cine spune că vreau să scap. Eu vreau numai să pleci. E clar?

— Da, e clar că n-am să plec. Că nu-i

bine decît dumneata cîți elevi am în școală. Sint mai puțini eu... unul.

— Bine, tovarășe Boată, dar eu nu mai înțeleg nimic...

— Păi dacă nu mă lași să-ți explic. Îl cunoști pe elevul Cursaru Ion?

— Bineînțeles!

— Ei vezi că ne-nțelegem! Află de la mine că acest Cursaru Ion nu mai urmează cursurile în școala noastră și deci, conform

după cum vrei matale. În locul lui Cursaru o să vină un alt elev, așa că e și mai clar!

— Ei, știi că-mi placi...

— Atunci e-n regulă! Dacă v-ați schimbat părerea despre mine, înseamnă c-am căzut de-acord.

— Va să zică pleci! Nu?

— Da, că sună clopoțelul și am oră cu clasa a doua.

— Bine, fie, dar miine nu mai vii!

— Miine sigur că nu vin, că doar e duminică.

— Formidabil, văd că nu pot scăpa de dumneata.

— Ba da. Nu mai veniți dumneavoastră.

Nu știm dacă răspunsul pe care l-a dat învățătoarea D. Vasilica l-a mulțumit pe directorul Boată Victor, dar un lucru este cert: întrebunînd asemenea metode, el n-o să „scape“ de ea niciodată. În schimb, dacă o să mai insiste, o să scape ea de el!...

VALERIU FILIMON

„URZICA“
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:
Secretariat 15.38.56;
Secția scrisori 14.60.34;
Secretariat de redacție
14.28.15;
Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
„CASA ȘCINTEII“ BUCUREȘTI

A început procesul intentat împotriva laboratoarelor din R.F.G. „Gruenthal” care au produs talidomida, medicamentul care a provocat mii de cazuri de malformațiuni la copii

Cik Damadian/63

Desen de CIK DAMADIAN

ACTUL DE ACUZARE